

Sygn. akt V KK 281/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2022 r.,
w sprawie **K. K.**,
skazanego z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 248/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt III K 6/20,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K., prowadzącego kancelarię adwokacką w K., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji z urzędu;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 31 maja 2021 r., sygn. III K 6/20, K. K. został skazany za to, że:

I. w dniu 2 września 2019 r. w miejscowości Z., gmina [...], woj. [...], działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia P. R., oddał dwa strzały z broni palnej

w postaci pistoletu [...] wzór [...] kal. 7,62 w okolice głowy pokrzywdzonego powodując jego śmierć, tj. czynu z art. 148 § 1 k.k., którego dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k., na karę dożywotniego pozbawienia wolności,

II. w dniu 2 września 2019 r. w miejscowości Z., gmina [...], woj. [...], działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. R. i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się bronią palną - pistoletem [...] wzór [...] kal. 7,62, wycelował i usiłował oddać strzał w kierunku pokrzywdzonej w okolice jej klatki piersiowej i głowy, grożąc pozbawieniem jej życia i żądając wydania mu pieniędzy przez pokrzywdzoną, usiłując w ten sposób pozbawić ją życia i dokonać zaboru mienia w postaci pieniędzy i biżuterii o łącznej wartości około 120.000 zł należących do pokrzywdzonej i P. R., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął gdyż z broni, którą się posługiwał w chwili zdarzenia nie można było oddać strzału z uwagi na zablokowanie lufy pistoletu przez łuskę od naboju i mimo naciskania spustu broni nie było możliwe w ten sposób odblokowanie zaciętego mechanizmu, tj. czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., którego dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k., za który wymierzona została kara 15 lat pozbawienia wolności,

III. w dniu 2 września 2019 r. miejscowości Z., gmina [...], woj. [...] zabrał w celu przywłaszczenia złożony łańcuszek wraz z zawieszka w postaci krzyża wartości około 17.500 zł, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k., którego dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 5 lat pozbawienia wolności,

IV. w dniu 2 września 2019 r. w miejscowości Z., gmina [...], woj. [...] bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu [...] wzór [...] kal. 7,62, tj. czynu z art. 263 § 2 k.k., za który wymierzona została kara 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k. w miejsce powyższych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzona została skazanemu kara łączna dożywotniego pozbawienia wolności, orzeczono nadto w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów procesu.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją obrońca skazanego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

1) art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego analizy:

a) wyjaśnień oskarżonego, w których konsekwentnie wskazywał, że w zakresie pkt 1 aktu oskarżenia nie miał bezpośredniego zamiaru zabójstwa pokrzywdzonego P.R., nie przygotowywał się do tego zabójstwa ani nie miał planu i nie miał świadomości, że w ogóle mogło dojść do takiego zdarzenia w kurniku nr [...], nie miał zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego P. R. ani posługiwania się bronią oraz podkreślał, że do zdarzenia doszło wyłącznie na skutek silnego wzburzenia wywołanego zachowaniem pokrzywdzonego P. R. w stosunku do oskarżonego, jednak nie oddał drugiego ze strzałów, który trafił w ciało pokrzywdzonego P. R. z bliskiej odległości;

b) wyjaśnień oskarżonego, w których konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu zabronionego oraz podkreślał, że nie działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonej A. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; zaprzeczał, aby mówił jej że ją zabije, oraz by kierował w jej stronę broń; konsekwentnie wskazywał, że nic nie chciał i nic nie zrobił tej kobiecie, a także, że gdyby w istocie chciał ją zabić to poszedłby do garażu po amunicję i magazynek, a gdyby chciał okraść małżonków to miał na to wiele sposobności, jednak nigdy tego nie zrobił;

c) wyjaśnień oskarżonego, w których konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu w pkt 4 aktu oskarżenia czynu zabronionego oraz podkreślał, że bez wymaganego zezwolenia nie posiadał broni palnej w postaci pistoletu [...] wzór [...] kal. 7,62,' .

d) zeznań świadka K. K., która w chwili ich składania przed sądem była w stanie uniemożliwiającym swobodne relacjonowanie;

e) zeznań A. R. w zakresie stanu broni i naciskania przez oskarżonego na spust w sytuacji kiedy zmieniała ona depozycje w tym zakresie;

2) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez bezzasadną odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego o niezwykle negatywnym zachowaniu pokrzywdzonego P. R., podczas gdy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie potwierdzili w swoich zeznaniach świadkowie K. K., K. D. i M. S.;

3) art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie i oparcie wyroku jedynie na okolicznościach wyłącznie niekorzystnych dla oskarżonego i pominięciu istotnych sprzeczności zachodzących między dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych;

4) art. 167 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 352 k.p.k. poprzez:

a) nieprzeprowadzenie z urzędu w postępowaniu przez sąd I instancji dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz jego poczytalności w chwili zdarzenia i tym samym oparcie swoich ustaleń wyłącznie na niepełnej i nierzetelnej opinii biegłych sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego;

b) bezzasadne oddalenie przez sąd I instancji wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, a w szczególności wskazania, czy zażywanie przez oskarżonego leku o nazwie N. w połączeniu z alkoholem mogło mieć wpływ na ocenę stanu poczytalności oskarżonego w chwili zdarzenia, podczas gdy z zeznań świadków wynikało, że oskarżony był nadmiernie pobudzony po zabójstwie pokrzywdzonego P. R., a informacje te mają istotne znaczenie dla sprawy;

c) bezzasadne oddalenie przez sąd I instancji wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie na rozprawie biegłej I. W. na okoliczność ustalenia mechanizmu powstania rany wlotowej i wylotowej u pokrzywdzonego P. R., podczas gdy opinia biegłej I. W. była niepełna, niejasna i niewyczerpująca, a informacje te mają istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy;

d) bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka M. D. na okoliczność czy były

przemieszczane łuski na miejscu zbrodni, podczas gdy jego zeznania mają kluczowe znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy;

5. art. 5 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że istnieją różne wersje zdarzeń, podające w wątpliwość, czy aby oskarżony swym zachowaniem znęcał się psychicznie i fizycznie nad pokrzywdzoną.

W konsekwencji powyższych uchybień obrońca zarzucił:

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu przypisanego w punkcie I wyroku poprzez przyjęcie, iż motywem działania oskarżonego była tylko i wyłącznie chęć uzyskania środków materialnych podczas gdy charakter wzajemnych relacji oskarżonego oraz pokrzywdzonego oraz atmosfera panująca w miejscu zamieszkania wskazuje na impulsowe i nagłe działanie sprawcy;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu przypisanego w punkcie I wyroku poprzez przyjęcie, że czyn został dokonany poprzez oddanie strzału z przyłożenia podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż miało ono charakter dynamiczny;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu przypisanego w punkcie II wyroku poprzez ustalenie, że oskarżony usiłował nieudolnie dokonać czynu z art. 148 § 2 k.k., tj. działał z zamiarem pozbawienia życia, podczas gdy materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż miał on świadomość braku sprawności broni, co wyklucza działanie z zamiarem dokonania zarzuconego czynu;

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż w świetle okoliczności niniejszej sprawy oskarżony miał w czasie przypisanych mu czynów zachowaną pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem, podczas gdy ocena ta nie została dokonana z punktu widzenia wiedzy medycznej z uwagi na ujawnione w toku postępowania nowe okoliczności oraz oddalenie wniosku o uzupełniającą opinię biegłych;

VI. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary dożywotniego pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 1 i 2 wyroku, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy jej orzekaniu szeregu stwierdzonych okoliczności łagodzących, mających wpływ na jej wymiar, a zwłaszcza przyznania się oskarżonego do popełnienia czynu, złożenia przez oskarżonego obszernych wyjaśnień w tym zakresie, braku bezpośredniego zamiaru oskarżonego co do pozbawienia życia pokrzywdzonego P. R., a nadto okoliczności, że do zdarzenia doszło na skutek silnego wzburzenia wywołanego zachowaniem pokrzywdzonego P. R. w stosunku do oskarżonego;

VII. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary dożywotniego pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 4 wyroku, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy jej orzekaniu szeregu stwierdzonych okoliczności łagodzących, mających wpływ na jej wymiar, a zwłaszcza przyznania się oskarżonego do popełnienia czynu, złożenia przez oskarżonego obszernych wyjaśnień w tym zakresie, braku bezpośredniego zamiaru oskarżonego co do pozbawienia życia pokrzywdzonego P. R., a nadto okoliczności, że do zdarzenia doszło na skutek silnego wzburzenia wywołanego zachowaniem pokrzywdzonego P. R. w stosunku do oskarżonego.

W konsekwencji apelujący wniosk o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- 1) wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego za czyn z pkt I wyroku,
- 2) uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt II wyroku,
- 3) wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego za czyn z pkt III wyroku,
- 4) uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IV wyroku,
- 5) złagodzenie orzeczonej kary łącznej i wymierzenie kary za czyny z pkt I i III w wymiarze najwyższej z kar jednostkowych;

II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W następstwie rozpoznania apelacji, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. II AKa 248/21, Sąd Apelacyjny w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zwalniając K. K. od ich ponoszenia.

Kasację od tego orzeczenia złożył obrońca skazanego, zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegającą na analizie wszystkich zarzutów apelacyjnych w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny, nieodniesienie się w sposób prawidłowy do wszystkich istotnych przedstawionych w apelacji zarzutów i faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przez co kontrola instancyjna wydanego orzeczenia jest jednostronna, wybiórcza, całkowicie dowolna, a tym samym nieodpowiadająca kryteriom wynikającym z treści wymienionych przepisów, co skutkowało niezasadnym podzieleniem przez sąd odwoławczy dokonanej przez sąd I instancji dowolnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego utrzymania wyroku sądu I instancji w mocy w całości;
2. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprzedstawienie w sposób prawidłowy i wyczerpujący, z jakich względów sąd odwoławczy uznał zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego za oczywiście niezasadne, w szczególności poprzez skrótowe, lakoniczne i arbitralne ustosunkowanie się do argumentów przytoczonych przez autora apelacji oraz nieskonfrontowanie prezentowanych przez Sąd Odwoławczy konkluzji z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nie dostrzeżeniu przez sąd odwoławczy uchybień w wyroku sądu I Instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez sąd I Instancji, mimo że ustalenia te były błędne, albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady in dubio pro reo, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego i nie wzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jego korzyść;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd Odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów oraz niedostrzeżeniu zaistniałych w wyroku I instancji uchybień, co skutkowało przeniknięciem do wyroku sądu II instancji uchybień polegających na zaniechaniu przeprowadzenia w toku postępowania sądowego opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz poczytalności oskarżonego w chwili zdarzenia i tym samym oparcie swoich ustaleń wyłącznie na niepełnej i nierzetelnej opinii biegłych sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego;

5. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu przez sąd odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów oraz niedostrzeżeniu zaistniałych w wyroku I instancji uchybień, co skutkowało przeniknięciem do wyroku II instancji uchybień polegających na oddaleniu przez sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów Ł. R. oraz C. S. co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, a w szczególności wskazania, czy zażywanie przez oskarżonego leku o nazwie N. w połączeniu z alkoholem mogło mieć wpływ na ocenę stanu poczytalności oskarżonego w chwili zdarzenia, albowiem z zeznań świadków wynikało, że oskarżony był nadmiernie pobudzony po zabójstwie pokrzywdzonego P. R., a informacje te miały istotne znaczenie dla sprawy;

6. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu przez sąd odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów oraz niedostrzeżeniu zaistniałych w wyroku I instancji uchybień, co skutkowało przeniknięciem do wyroku II instancji uchybień polegających na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłej I. W. na okoliczność powstania mechanizmu ran wlotowej i wylotowej u P. R., w sytuacji gdy opinia biegłej I. W. była niepełna, niejasna i niewyczerpująca, a informacje te miały istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Podnosząc powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, stąd rozpoznana została na posiedzeniu bez udziału i oddalona w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący zarzucił nierespektowanie standardów wytyczonych treścią przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do całokształtu zarzutów apelacyjnych, co jednak nie spotkało się z akceptacją sądu kasacyjnego. Trafności tych zarzutów przeczyła bowiem treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym zawarte zostały rozważania odnoszące się do wszystkich poruszonych w środku odwoławczym kwestii. Zaprezentowany przez sąd odwoławczy tok rozumowania poprzedzający wydanie wyroku był satysfakcjonujący w zakresie wyjaśnienia powodów uznania poszczególnych zarzutów za niezasadne i w konsekwencji podstaw wydania orzeczenia utrzymującego w mocy wyrok skazujący w kształcie określonym przez sąd *a quo*. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że właściwe zrealizowanie obowiązków określonych w art. 457 § 3 k.p.k. świadczy o zachowaniu standardu rzetelnego procesu (zob. np. wyroki SN: z dnia 16 stycznia 2007 r., V KK 328/06; z dnia 24 czerwca 2009 r., IV KK 28/09). Standard ten w postępowaniu odwoławczym wymaga wyraźnego wskazania w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc także odniesienia się do argumentacji stron, gwarantującego stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji (zob. np. wyrok SN z dnia 11.06.2014 r., III KK 38/14). Oczywiście jest, że ocena zarzutów środka odwoławczego nie może sprowadzać się do ogólników, lecz powinna wskazywać na konkretne powody, dla których zarzuty podniesione w środku odwoławczym uznaje się za niezasadne, a wskazane w nich uchybienia za niezaistniałe albo niemające wpływu na treść wyroku (zob. np. wyrok SN z dnia 17 maja 2012 r., III KK 338/11). Natomiast ogólnikowe uzasadnienie wyroku, ograniczające się do stereotypowych sformułowań, nie zawierające własnej argumentacji, rażąco narusza przepisy art.

433 § 2 i art. 457 § 3 (zob. np. wyrok SN z 10 sierpnia 2011 r., III KK 436/10), co jednak w niniejszej sprawie nie wystąpiło. Sąd II instancji, poza formalnymi uwagami odnoszącymi się do wadliwej konstrukcji niektórych zarzutów, szczegółowo odniósł się do nich również w aspekcie merytorycznym, kontrolując przede wszystkim poprawność oceny materiału dowodowego, której skarżący zarzucał niezachowanie standardu wytyczonego przepisem art. 7 k.p.k. Poza zakresem rozważań sądu odwoławczego nie pozostały także zarzuty wskazujące na niekompletność tego materiału i potrzebę jego rozbudowania odnośnie do materii wymagającej wiadomości specjalnych.

Uszczegółowiając powyższą ocenę, nie można było przyznać racji skarżącemu, jakoby pewien zakres apelacji ogóle nie był przedmiotem kontroli instancji odwoławczej (pkt I ppk1 lit. a). Wprost przeczą temu bowiem wywody uzasadnienia (pkt 3), w których odniesiono się do ustaleń w zakresie strony podmiotowej przypisanego skazanemu zabójstwa. Co więcej, rozważania te były wnikliwe i wyczerpujące, a nadto nie uchybiały art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy zweryfikował także materiał dowodowy pod kątem jego kompletności, nie dzieląc zapatrywań apelującego o potrzebie jego uzupełnienia czy to w kierunku dalszego diagnozowania stanu psychicznego skazanego *tempore criminis*, czy też ustalania mechanizmu powstania u pokrzywdzonego rany postrzałowej, co logicznie i przekonująco uzasadnił, rozprawiając się z argumentami podniesionymi w apelacji. Skoro w tym zakresie sądy dysponowały fachowymi i miarodajnymi opiniami zarówno sądowo – psychiatryczną jak też z zakresu medycyny sądowej, broni i balistyki, które zostały poddane stosownej ocenie i konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, miały pełne prawo do twierdzenia o braku potrzeby pogłębiania czy weryfikowania wiedzy w tym zakresie. Nie tyle posłużyłoby to bowiem celom postępowania karnego, lecz paradoksalnie pozostawało z nimi w konflikcie, przedłużając to postępowanie w sposób nieuzasadniony. Podstawy skutecznego deprecjonowania specjalistycznej opinii nie może stanowić wyłączna dezaprobata strony dla jej wniosków, czy ogólnikowe twierdzenie o jej niekompletności bądź rutynowości. Konieczności weryfikacji a nawet powtórzenia takiego dowodu nie determinuje także ewentualna możliwość wykazania jego wadliwości, na co zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Łodzi, definiując sytuację, w

których wniosek złożony w trybie art. 201 k.p.k. okazałby się zasadny oraz powody, dla których w niniejszej sprawie nie zmaterializowały się wymienione w tym przepisie przesłanki. W pełni zatem sąd ten wywiązał się ze swej funkcji kontrolnej.

Dodać w tym miejscu trzeba, że właściwa realizacja przez sąd *ad quem* ustawowych obowiązków oceniana być musi w sposób zobiektywizowany; nie można zatem uznać, że sąd odwoławczy zaniechał pogłębionej merytorycznej oceny zarzutów na podstawie li tylko wewnętrznych przekonań strony, która tego rodzaju uchybienia upatruje nie tyle w brakach niezbędnych rozważań, co w tym, że się z ich treścią nie utożsamia. Dokonanie oceny zarzutów apelacyjnych, której wynik nie odpowiada preferencjom strony, w żadnej mierze nie oznacza naruszenia jej standardów (art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.). Uczynienie za podstawę kasacji w istocie takiego właśnie zarzutu pod pozorem wskazania na naruszenie powyższych przepisów skutecznym być nie mogło, gdyż stanowiło jaskrawe obejście kryteriów z art. 523 § 1 k.p.k.

Nie stwierdzając zarzuconych mankamentów postępowania odwoławczego uznać więc należało nadzwyczajny środek zaskarżenia za bezzasadny i to w stopniu oczywistym. Jego konstrukcja polegała generalnie na ogólnym wskazaniu braków i zaniechań w zakresie rozważenia zarzutów apelacyjnych, zaś w głównej mierze koncentrowała się na powtórnym forsowaniu tez zawartych w apelacji z bezrefleksyjnym powtórzeniem nawet wadliwie skonstruowanych zarzutów włącznie (str. 8 kasacji). W odniesieniu do takiego zabiegu aktualne pozostaje twierdzenie zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, że ten środek zaskarżenia nie może ograniczać się do dalszego forsowania własnej optyki na materiał dowodowy. Akceptacja kasacji w takiej formule musiałaby być wszak równoznaczna z powtórным badaniem zarzutów apelacyjnych, co wykraczałoby poza ściśle wytyczony zakres kognicji sądu kasacyjnego (art. 519 i 523 § 1 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy nadzwyczajny środek zaskarżenia podlegał oddaleniu na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.), co implikowało wydanie rozstrzygnięcia następczego o kosztach postępowania - w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k.

[as]